

Keti Kesidi
INDIGO PLAVA

Edicija
KETI KESIDI

Zdravo!

Ovde je tipičan letnji dan u Škotskoj – sivi oblaci, kišica, mušice i poneki tračak sunca. Nije baš Kosta de Sol, ali koga je briga za to?

Dan je savršen za maštanje – a za mene, maštanje prethodi pisanju. Indigo plava je moja druga knjiga, i cela celcijata je o devojčici po imenu Indi koja voli da mašta. Kada jedna stvar u Indinom životu krene naopako, za njom usledi i gomila drugih – i ma koliko maštala, ne može sve da dovede u red.

Nadam se da ćete uživati u knjizi Indigo plava. Živelo maštanje, prijateljstvo, pertlice od jagoda¹ i topla čokolada sa istopljenim mančmeloima, jer sve to može vam pomoći da pregurate i najgore trenutke – obećavam!

Sve najbolje,

Keti Kesidi

XXXX

1 Eng.: Strawberry laces – Pertlice od jagoda, ružičaste gumene bombone u obliku pertli. (Prim. prev.)

Keti Kesidi

inDigo

PLAVA

Leo commerce, 2009

Naziv originala:
Indigo blue – Cathy Cassidy

Naziv knjige:
INDIGO PLAVA– KETI KESIDI

Copyright © 2005 Cathy Cassidy
Copyright © 2009 za Srbiju Leo commerce, Beograd

Sva prava zadržana. Nijedan deo ovog izdanja se ne sme reprodukovati, skladištiti u povratnom sistemu, ili prenositi, u bilo kom obliku, ili bilo kojim sredstvima, elektronskim, mehaničkim, fotokopirnim i sličnim, bez prethodne dozvole izdavača i vlasnika autorskih prava.

Urednik:
Nenad Perišić

Prevod:
Mirjana Živković

Lektura i korektura:
Bosiljka Delić

Prelom i korice:
Pintor Project

Za izdavača:
Nenad i Slađana Perišić

Izdavač:
ID Leo commerce, Beograd

Plasman:
ID Leo commerce, Beograd

Generala Mihajla Nedeljkovića 65/2
011/227-2077
011/2166-712
011/2166-714
063/507-334

E-mail:
nesaperisic@gmail.com
info@leocommerce.co.yu

www.leo.rs

Štampa:
Tercija - Bor

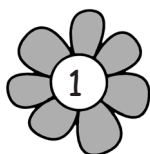
Tiraž:
1000

ISBN 978-86-7950-060-1

Hvala!

Lijamu na beskrajnom podsticanju, strpljenju i zdravim večerama, i Kalu i Kejtlin za nadahnuće, entuzijizam i sposobnost da prežive na siru i glasnoj muzici kada se stvari ozbiljno zahuktaju. Hvala Katrioni, prvoj koja je pročitala rukopis, neverovatna je, kao i mami, tati, Endiju, Lori, Džoani, Meri-Džejn, Fioni, Helen, Šini, Martinu, Zarahu i svim mojim divnim prijateljima na podršci, hrabrenju, odlascima u kupovinu i čokoladi. Kao i Polu, koji mi je napravio strava veb sajt.

Hvala Taluli i Roksani, prvim „pravim“ čitateljka-ma knjige *Indigo plava*, i najboljem agentu koji je ikada postojao, Darli Anderson, što je u sve to verovala. Želim da zagrlim Rebeku, Frančesku, Adelu, Nika, Šennon i ceo Pafinov tim koji je omogućio da knjiga ugleda svetlost dana, kao i Džuliju i Lusi iz agencije. Ko kaže da se snovi ne ostvaruju?

Nikada ne kasnim u školu.

Kada tokom nedelje idem u školu, od kuće krećem oko osam sati, iako mi treba samo pet minuta autobusom, petnaest ako idem pešice. I to ako idem nogu pred nogu i možda čak zastanem kod Singovih da kupim žvaku od jednog penija ili bacim pogled na stripove.

Skoro uvek stignem prva, čak pre Bilija, domara, koji dolazi u pola devet da otvori. Ponekad me pusti unutra da se grejem pored velikih staromodnih radijatora, ali uglavnom sedim na zidiću na ivici igrališta i maštam.

Moja prijateljica Džo ide na gimnastiku i plivanje. Čita časopise za tinejdžerke i knjige strave i užasa, skuplja punjene životinje i uči da svira violinu. Ona ima gomilu hobija. Ja ne radim sve te stvari – moj jedini pravi hobi je maštanje. Ono vas nikada ne izneveri, besplatno je, lako se savlada i dok maštam, sama upravljam događajima.

Ponekad sedim na zidiću i zamišljam da će cirkus baš danas doći u grad i to na školsko igralište. Akrobate, umetnici na trapezu i klovnovi prevrtaće se preko

glave i kočoperiti preko gustog katrana. Svi ćemo naučiti da bojimo lica, vozimo unicikl i balansiramo na jednoj nozi na konju u galopu – što je mnogo bolje od razlomaka, diktata i toga da te poslednju izaberu u odbojkašku ekipu.

Ponekad maštam da je škola zatvorena zbog čudljivih poplava ili mećava, da smo nedeljama svi nasukani u učionici i da na kraju moraju da nas spasavaju vojnici u čamcima ili helikopterima ili na sankama u koje su upregnuti psi. Ponekad maštam da sam pobedila na nacionalnom takmičenju u slikanju, glumi ili pronalasku automobila koji ide na voćni sok i reciklirane oмотe od slatkiša, i da čak i gospođica Mak Dugal misli da sam veoma oštroumna, da sam strava i veoma talentovana.

Najviše volim da maštam o tati. Kao, na primer, dovozi se on na igralište u indigo plavom ferariju i uz škripu guma zaustavlja se tačno ispred mene. Naginje se da otvori suvozačeva vrata i ja ga jasno vidim – ponekad je još gotivnija i plavlja verzija Robija Vilijamsa, a inače izgleda isto kao gospodin Lenon, naš razredni, samo što nije toliko zdepast.

Osmehom koji mi upućuje iskupljuje se za proteklih jedanaest godina. Sedam na suvozačevo sedište i on istog časa daje gas. Svi nepokretno stoje i zure za nama dok napuštamo igralište, a ja ne zaboravljam da im šaljem razglednice iz Njujorka, Kaira, Meksika i naše raskošne vile na Bahamima.

Pa, možda.